

E. O. CHIROVICI

**KNIHA
ZRCADL**

Pravda jednoho je lží druhého

HOST

E. O. CHIROVICI

KNIHA
ZRCADEL

E. O. CHIROVICI

**KNIHA
ZRCADEL**

BRNO 2017

The Book of Mirrors

Copyright © RightsFactory SRL, 2017

Translation © Lenka Kapsová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-068-4 (Formát PDF)

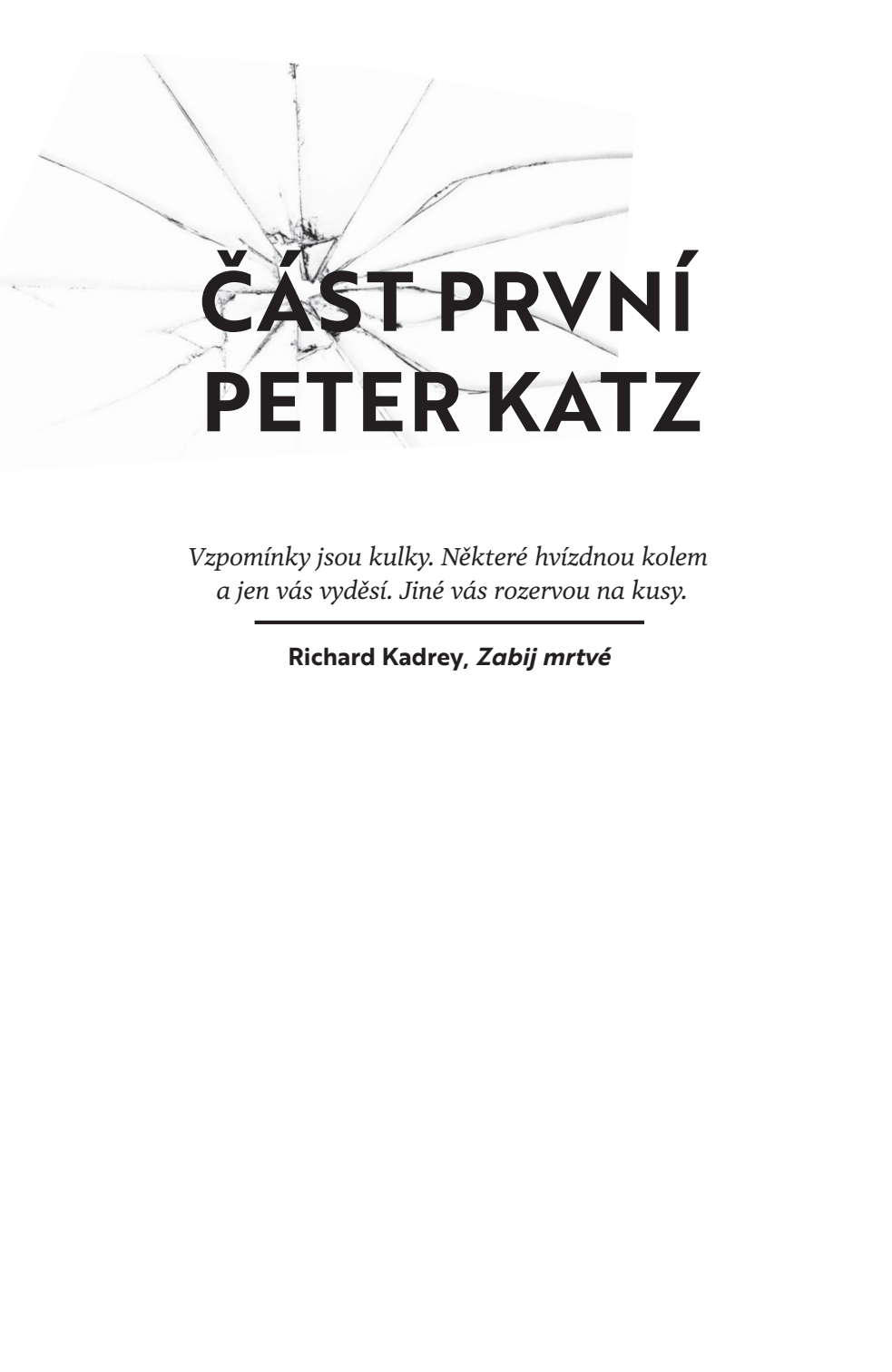
ISBN 978-80-7577-069-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-070-7 (Formát MobiPocket)

*Mé ženě Mihaele, která nikdy nezapomněla,
kdo doopravdy jsme a odkud jsme přišli.*

Mnozí lidé jsou jinými lidmi.

Oscar Wilde

ČÁST PRVNÍ PETER KATZ

*Vzpomínky jsou kulky. Některé hvíznou kolem
a jen vás vyděsí. Jiné vás rozervou na kusy.*

Richard Kadrey, *Zabij mrtvé*

Ten rukopis ke mně dorazil v lednu, kdy se všichni v agentuře ještě vzpamatovali z povánoční kocoviny.

Zprávě se podařilo nezapadnout do spamu a objevit se v doručené poště, kde se zařadila mezi desítky dalších nevyřízených mailů. Dopis, který jsem přelétl očima, mě zaujal, a tak jsem si ho i s příloženou ukázkou rukopisu vytiskl a celý štos jsem zastrčil do zásuvky psacího stolu. Pracoval jsem zrovna na nějaké smlouvě, takže jsem si na text až do konce měsíce nevzpomněl. Objevil jsem ho teprve o prodlouženém víkendu kolem svátku Martina Luthera Kinga v hromadě rukopisů, které jsem během volna hodlal přečíst.

Na konci dopisu byl podepsán jakýsi Richard Flynn a stálo v něm toto:

*Vážený pane redaktore,
jmenuji se Richard Flynn a před pětadvaceti lety jsem
studoval na Princetonu anglický jazyk a literaturu.
Snil jsem o tom, že se stanu spisovatelem. Publikoval*

jsem několik povídek v časopisech, a dokonce jsem napsal román v rozsahu sto tisíc slov. Poté co ho několik nakladatelství odmítlo, jsem ho však zahodil a dnes i mně samému připadá průměrný a nezajímavý. Někaký čas nato jsem začal pracovat v malé reklamní agentuře v New Jersey a v oboru jsem zůstal dodnes. Zpočátku jsem si nalhával, že se reklamní tvorba přece jen v něčem podobá literatuře a že se jednoho dne ke spisovatelskému řemeslu vrátím. Jak vidíte, nic takového se nestalo. Dospělost podle mého názoru pro většinu lidí znamená to, že postupně naskládají všechny své sny do krabice a hodí ji z mostu do řeky. Zdálo se, že ani já v tom nejsem výjimkou.

Před třemi měsíci jsem se však dozvěděl něco důležitého, co mi připomnělo tragický sled událostí, které se odehrály během podzimu a zimy roku 1987, kdy jsem byl v posledním ročníku na Princetonské univerzitě. Možná to znáte — člověk si myslí, že na něco úplně zapomněl, ať už je to událost, osoba, či situace. Jenže pak zčistajasna zjistí, že vzpomínka celou tu dobu živořila někde v temných zákoutích jeho mysli a že na danou věc či člověka nikdy nezapomněl. Vše je náhle tak živé, jako by se to odehrálo včera. Jako když otevřete starou skříň plnou harampádí — pohnete jedinou krabicí a vyvalí se na vás všechno ostatní.

Ta záležitost na mě zapůsobila jako rozbuška. Hodinu poté, co se ke mně ta zpráva dostala a já jsem si uvědomil, co znamená, jsem zasedl ke stolu a přemožený návaem vzpomínek jsem začal psát. Přestal

jsem až o půlnoci, kdy jsem měl v počítači napsáno přes pět tisíc slov. Měl jsem pocit, jako bych na sebe v průběhu let úplně zapomněl a teď si najednou uvědomil, kdo jsem. Když jsem si šel do koupelny vyčistit zuby, zdálo se mi, že se na mě ze zrcadla dívá někdo úplně jiný.

Poprvé po mnoha letech jsem usnul bez prášku na spaní. Druhý den jsem zavolaal do agentury, že budu dva týdny nemocný, a znovu jsem se pustil do psaní.

Události oněch měsíců se mi vybavily se všemi detaily a tak silně a zřetelně, že pro mě záhy byly živější a skutečnější než veškeré dění v mém současném životě. Měl jsem pocit, jako bych se probudil z hlubokého spánku. Jako by se moje mysl celou tu dobu připravovala na okamžik, kdy začnu psát o událostech, jejichž protagonisty jsme byli já, Laura Bainesová a profesor Joseph Wieder.

Vzhledem k tragickému vyústění se příběh tehdy pochopitelně dostal na stránky novin, alespoň částečně. Já sám jsem byl dost dlouhou dobu vystaven obtěžování ze strany policejních vyšetřovatelů i novinářů. To byl ostatně jeden z důvodů, proč jsem odešel z Princetonu a dva nekonečně se vlekoucí roky strávil v zaprášené Ithace, abych dokončil magisterské studium na Cornellově univerzitě. Celou pravdu o událostech, které mi navždy změnily život, se však nikomu odhalit nepodařilo.

Jak už jsem řekl, pravda mi spadla do klína před třemi měsíci a já jsem pocítil, že ji musím odkrýt i pro ostatní, ačkoli mnou doposud zmítá hněv a pocit

frustrace. Bolest a nenávist někdy mohou být stejně silným hnacím motorem jako láska. Právě tyto emoce daly vzniknout rukopisu, který jsem dokončil před dvěma týdny ve stavu naprostého fyzického a duševního vyčerpání. V souladu s pokyny na vašich webových stránkách vám v příloze posílám ukázkou. Rukopis jsem několikrát zrevidoval a nyní je kompletní a připravený k odevzdání. Pokud byste měl zájem přečíst si ho celý, obratem vám ho zašlu. Jeho pracovní název je Kniha zrcadel.

Na tomto místě skončím, protože na monitoru vidím, že jsem již překročil limit pěti set slov. O mně samém toho ostatně není mnoho co dodat. Vyrostl jsem v Brooklynu, a jak už jsem se zmínil, vystudoval jsem anglický jazyk a literaturu. Nikdy jsem se neoženil ani neměl děti; možná i proto, že jsem nikdy úplně nezapomněl na Lauru. Mám bratra jménem Eddy, který žije ve Filadelfii a s nímž se téměř nestýkám. Moje pracovní kariéra v oboru reklamy se nevyznačuje ničím pozoruhodným — nenajdete v ní vrcholné výkony, avšak ani žádný nepříjemný skandál. Vedu dokonale šedý život daleko od výsluní slávy. Dnes, kdy se můj produktivní věk chýlí ke konci, pracuji jako hlavní reklamní textař v jedné nevýznamné agentuře na Manhattanu poblíž Chelsea, kde už více než dvacet let bydlím. Nejezdím v porsche a neubytovávám se v pětihvězdičkových hotelích, ale zároveň se nemusím obávat, co přinese následující den, alespoň pokud jde o peníze.

Děkuji vám za čas, který jste věnoval čtení tohoto dopisu, a prosím o sdělení, zda byste měl zájem

*přečíst si celý rukopis. Svou adresu a telefonní číslo
uvádím níže.*

V úctě

Richard Flynn

Dole byla uvedena adresa poblíž Penn Station. Znal jsem tu čtvrt' dobře, protože jsem tam během svých studentských let nějakou dobu bydlel.

Ten dopis byl dost neobvyklý.

Za těch pět let, co jsem byl zaměstnaný v literární agentuře Bronson & Matters, jsem přečetl stovky, možná tisíce žádostí autorů o zastupování. Tato agentura, kam jsem nastoupil hned po škole jako elév, byla otevřená všem a přijímala rukopisy i od neznámých lidí. Dopisy byly většinou prapodivné nebo působily neslaně nemastně — chybělo v nich to nepopsatelné cosi, z čeho vycítíte, že spisovatelský adept oslovuje vás osobně, že to není jen kopie dopisu, který rozeslal do všech agentur z profesního adresáře *Literary Market Place*. Některé dopisy byly rozvláčné a plné nepodstatných detailů. Dopis Richarda Flynnna však nezapadal ani do jedné z těchto kategorií. Byl stručný, dobře napsaný a navíc z něj vyzařovala jakási lidská vřelost. Autor výslovně nezmiňoval, že píše jen mně, ale i když jsem nedokázal vysvětlit proč, cítil jsem, že to tak je. Z nějakého důvodu nepovažoval za nutné to ve svém stručném dopise zmiňovat.

Odsunul jsem ostatní ukázky, které jsem chtěl číst, uvařil si kávu a usadil se na gauči v obývacím pokoji. Doufal jsem, že v rukopisu objevím něco, co mi umožní dát tomu člověku kladnou odpověď — člověku, k němuž jsem z nevysvětlitelné příčiny už teď cítil tajné sympatie.

Pustil jsem se do čtení.

1

Pro většinu Američanů byl rok 1987 rokem, kdy akcie na burze závratně vyletěly nahoru a vzápětí se zase propadly, kdy se pod Ronaldem Reaganem otrásala židle v souvislosti s aférou Írán-Contras a kdy do amerických domácností vtrhl seriál *Báječní a bohatí*. Pro mě to byl rok, kdy jsem se poprvé zamiloval a zároveň zjistil, že ďábel opravdu existuje.

Začínal jsem v té době na Princetonu třetí rok studia a bydlel jsem v ošklivém starém domě na Bayard Street mezi muzeem a teologickým seminářem. V přízemí byl obývací propojený s kuchyní a nahoře dva pokoje, každý se dvěma lůžky a vlastní koupelnou. Od domu to bylo k budově McCosh Hall, kde jsem měl většinu seminářů, pouhých dvacet minut chůze.

Jednou v říjnu, když jsem se odpoledne vrátil ze školy, na mě doma v kuchyni čekalo překvapení. Stála tam vysoká štíhlá dívka s dlouhými blond vlasy, učešanými na pěšinku uprostřed. Zpoza brýlí s masivními obroučkami, které působily zároveň přísně i sexy, na mě vrhla

zkoumavý, ale vstřícný pohled. Snažila se vymáčknout hořčici z tuby, jenže si neuvědomila, že musí nejdřív odloupnout ochrannou fólii pod víčkem. Vzal jsem od ní tubu, fólii odtrhl a hořčici jí podal zpět. Dívka poděkovala a vymáčkla kus husté žluté hmoty na obrovský párek, který si zrovna ohřála.

„Bezva, díky,“ řekla s protáhlým přízvukem, který jasně prozrazoval, že pochází odněkud ze Středozápadu. Zjevně se ho nehodlala vzdát jen proto, aby zapadla mezi ostatní. „Chceš taky?“

„Ne, v pohodě. Jinak já jsem Richard Flynn. Ty jsi nová nájemnice?“

Dívka přikývla. Strčila párek mezi dvě půlky bagety a hladově si ukousla. Snažila se sousto překotně spolknout, aby mi mohla odpovědět.

„Laura Bainesová, těší mě. Poslyš, neměl ten, co tu bydlel přede mnou, za mazlíčka tchoře? Je tady takovej puch, že by z toho člověku vypadaly chlupy z nosu. No, stejně ten pokoj budu muset vymalovat. A není něco s bojlerem? Musela jsem čekat půl hodiny, než se ohřála voda.“

„Hrozně kouřil,“ vysvětloval jsem. „Teda ten týpek, ne bojler, a nehulil jenom cigarety, jestli mi rozumíš. Ale jinak byl v pohodě. Ze dne na den se rozhodl vzít si na rok volno a odjel domů. Měl kliku, že po něm bytná nechtěla nájem za zbytek roku. A pokud jde o ten bojler, tak už ho zkoušeli opravit tři různý chlápci, ale bez úspěchu. Pořád se nevzdávám naděje. Znáš to, tonoucí se i stébla chytá.“

„Tak pá pá a šťastnou cestu,“ utrousila Laura mezi dvěma sousty párku na adresu předchozího nájemníka.

Pak ukázala na mikrovlnnou troubu na lince. „Dělám si popcorn. Chci se koukat na telku, dávají v přímým přenosu záchranu Jessiky.“

„Kdo je Jessica?“

Mikrovlnná trouba cinkla na znamení, že popcorn je hotový a může se nasypat do velké skleněné mísy, kterou Laura vytáhla z hloubi skříňky nad dřezem.

„Jessica McClureová je přece ta holčina z Texasu, co spadla do studny,“ vysvětlovala mi. „CNN živě přenáší záchrannou operaci. Jak to, žeš o tom neslyšel? Vždyť o tom mluví celá Amerika.“

Nasypala popcorn do mísy a pokynula mi, abych šel za ní do pokoje.

Sedli jsme si na gauč a Laura zapnula televizi. Chvilí jsme oba mlčky sledovali, co se děje na obrazovce. Říjen byl toho roku nezvykle mírný a teplý, na rozdíl od jiných let skoro nepršelo a prosklenou zdí pokoje se dovnitř vkrádalo měkké podvečerní světlo. V dálce se rozprostíral temný, trochu tajuplný park u kostela Nejsvětější Trojice.

Laura dojedla párek v rohlíku a nabrala si z mísy hrst popcornu. Vypadalo to, že na mě úplně zapomněla. V televizi nějaký inženýr vysvětloval, jak pokračují práce na hloubení souběžné šachty, kterou se záchranáři hodlali dostat k holčičce uvězněné ve studni. Laura odkopla pantofle a složila nohy pod sebe. Všiml jsem si, že má fialově nalakované nehty.

„Co studuješ?“ zeptal jsem se nakonec po chvíli ticha.

„Psychologii,“ řekla a neodtrhla přitom oči od obrazovky. „Je to už moje druhá vejška. Mám vystudovanou matematiku na Chicagský univerzitě. Narodila jsem se a vyrostla

v Evanstonu v Illinois. Byl jsi tam někdy? V tom státě, kde lidi žvejkají tabák a pálí kříže?“

Uvědomil jsem si, že Laura musí být přinejmenším o dva tři roky starší než já, a trochu mě to zastrašilo. Rozdíl tří let v tomhle věku připadá člověku propastný.

„Myslel jsem, že tohle se dělá v Mississippi,“ poznamenal jsem. „Ne, v Illinois jsem nikdy nebyl. Vyrostl jsem v Brooklynu a na Středozápadě jsem byl jen jednou v létě, když mi bylo asi patnáct. Jeli jsme s tátou na ryby do Ozarks v Missouri. Stavili jsme se taky v St. Louis, jestli si dobře vzpomínám. Tak tys šla po matice na psychologii?“

„Ve škole mě považovali za malýho génia,“ utrousila Laura. „Na střední jsem pořád vyhrávala matematický soutěže, v jednadvaceti jsem už měla hotový magisterský studium a mohla jsem si začít dělat doktorát. Jenže já jsem se vykašlala na všechny stipendia a přijela jsem studovat psychologii. Díky tomu, že jsem měla magistra z přírodních věd, jsem se dostala i do výzkumného programu.“

„Jasně, ale pořád jsi mi neodpověděla na otázku.“

„Měj trochu trpělivost.“

Smetla si z trička drobký popcornu.

Pamatuju si to dodnes úplně přesně. Měla na sobě džínny se spoustou zipů — takové ty, kterým se říkalo plíšňáky a tou dobou právě přicházely do módy — a k nim bílé tričko.

Došla si do lednice pro kolu a zeptala se, jestli si dám taky. Otevřela plechovky, do každé strčila brčko a vrátila se na gauč. Jednu plechovku mi podala.

„Když jsem skončila vejšku,“ — vyslovila to protáhle jako *věšku* — „zamilovala jsem se v létě do jednoho kluka

z Evanstonu. Přijel domů na prázdniny. Studoval elektroniku na MIT, něco kolem počítačů. Byl to fešák a taky chytřej, jmenoval se John Findley. Byl o dva roky starší než já a znali jsme se od vidění ze střední školy. Po měsíci mi ho ale přebrala Julia Craigová, jedno z nejpitomějších stvoření, jaký jsem kdy viděla. Normální neandrtálka, co uměla akorát vyslovit asi deset slov, oholit si nohy a jíst příborem. Zjistila jsem, že sice chápu rovnice a integrály, ale nemám ani ponětí o tom, jak uvažují normální lidi, teda hlavně chlapi. Došlo mi, že když si nedám pozor, strávím zbytek života v bytě, kde mi budou dělat společnost kočky, papoušci a morčata. Proto jsem na podzim přijela sem. Mámu to trápilo a snažila se mi to rozmluvit, ale znala mě natolik dobře, aby věděla, že by bylo snazší naučit mě létat na koštěti než mě donutit, abych změnila názor. Teď jsem v posledním ročníku a svého rozhodnutí jsem nikdy nelitovala.“

„Já jsem taky v posledním ročníku. A dozvěděla ses, cos chtěla?“ zeptal jsem se jí. „Myslím o tom, jak uvažují chlapi.“

Poprvé se mi podívala přímo do očí.

„Nejsem si jistá, ale nějaký pokrok jsem určitě udělala. John se s tou kreaturou po pár týdnech rozešel. Od té doby jsem mu nebrala telefon, i když se mi pokoušel volat několik měsíců. Možná jsem moc vybíravá.“

Dopila kolu a prázdnou plechovku položila na stůl.

Pak jsme v televizi sledovali, jak pokračuje záchrana *holčiny* z Texasu, a skoro do půlnoci jsme si povídali. Popíjeli jsme kávu a občas si zašli na zahradu vykourit marlborku z krabičky, kterou Laura přinesla ze svého pokoje. Pomohl jsem jí taky odnést z garáže dovnitř zbytek věcí,

kteřé ještě měla naskládané ve svém starém hyundai, a smontovali jsme spolu šatní skříně.

Laura byla milá, měla smysl pro humor, a jak jsem si brzy všiml, byla i hodně sečtělá. Jako každý, kdo teprve nedávno překročil práh dospělosti, jsem byl otrokem svých hormonů. V té době jsem s nikým nechodil a zoufale jsem toužil po sexu, ale jasně si vzpomínám, že tehdy na začátku mě vůbec nenapadlo, že bych mohl jít s Laurou do postele. Ačkoli jsme o tom nikdy nemluvili, byl jsem přesvědčený, že má určité přitele. Příjemně mě ale rozrušovala představa, že budu sdílet domácnost s dívkou, což se mi nikdy předtím nestalo. Jako bych najednou získal přístup k tajemstvím, která mi až dosud byla odepřena.

Na univerzitě se mi nelíbilo a nemohl jsem se dočkat, až dokončím poslední ročník a vypadnu odtamtud.

Narodil jsem se i vyrostl v Brooklynu, ve čtvrti Williamsburg poblíž Grand Street, kde bylo tenkrát bydlení o dost levnější než dnes. Moje máma učila dějepis na dívčí a chlapecké střední škole v Bed-Stuy a táta pracoval jako ošetrovatel v Kings County Hospital. Nepocházel jsem tedy přímo z dělnického prostředí, ale v podstatě jsem si tak připadal, protože jsem bydlel ve čtvrti, kde většinu obyvatel tvořili manuálně pracující.

V dětství jsem nikdy nepoznal vyslovenou bídu, ale zároveň si naši nemohli dovolit spoustu věcí, které bychom si byli přáli. Obyvatelé Brooklynu pro mě měli zvláštní přitažlivost a v tamějším babylonu jazyků a národností jsem se cítil jako ryba ve vodě. V sedmdesátých letech procházel New York těžkým obdobím a vzpomínám si, že spousta lidí žila takříkajíc z ruky do huby a na ulicích bujelo násilí.

Když jsem přijel na Princeton, přihlásil jsem se do několika akademických spolků, stal se členem jednoho z proslulých jídelních klubů na hlavní třídě a trávil čas s amatérskými herci z klubu Triangle.

Před členy literárního kroužku s exotickým názvem jsem přečetl několik povídek, které jsem napsal ke konci střední školy. Kroužek vedl jeden mírně slavný spisovatel, který tam působil jako hostující profesor, a jeho členové se vzájemně trumfovali v tom, kdo víc znásilní anglický jazyk, aby vypotil nějakou bezvýznamnou báseň. Když si ostatní uvědomili, že své povídky píšu v „klasickém“ stylu a inspiroju se Hemingwayem a Steinbeckem, začali mě považovat za blázna. Další rok už jsem každopádně veškerý volný čas trávil raději v knihovně nebo doma.

Většina studentů pocházela ze středostavovských rodin z východního pobřeží. Příslušníci střední třídy za sebou měli noční můry z šedesátých let, kdy to vypadalo, že se jim úplně zhroutí svět, takže své potomky vychovali tak, aby se podobné šílenství už nemohlo opakovat. K šedesátým letům patřila charakteristická muzika, protestní pochody, léta plná lásky, experimenty s drogami, Woodstock a anti-koncepce. Sedmdesátá léta znamenala konec noční můry ve Vietnamu a byla pro ně typická disko hudba, zvonáče a rasová emancipace. Takže jsem měl pocit, že osmdesátá léta nejsou zajímavá vůbec ničím a že naši generaci ujel vlak. Panu Reaganovi se jako nějakému prohnanému šamanovi podařilo obloudit celý národ duchem padesátých let. Peníze postupně bořily oltáře všech ostatních bohů a už už se chystaly zakřepčit vítězný tanec, při kterém by baculatí andílci s kovbojskými klobouky na zlatých kučerách prozpěvovali ódy na svobodné podnikání. *Ronny, do toho!*

Ostatní studenty jsem navzdory jejich rebelským pózám považoval za snoby a konformisty. Rebelství zřejmě vycházelo pouze z jejich přesvědčení, že k univerzitám Břečtanové ligy prostě trocha té revolty patří, aby se uchovala blednoucí vzpomínka na předchozí desetiletí. Na Princetonu se vůbec všechno točilo kolem tradic, ale pro mě to bylo jenom divadýlko, které už dávno pozbylo jakéhokoli významu.

Připadalo mi, že většina pedagogů jsou průměrní jedinci, kteří se zuby nehty drží svého prestižního místa. Studenti, kteří si za peníze svých zazobaných papíneků hráli na marxisty a revolucionáře, pořád dokola četli nudné a bezcenné knihy, jako byl *Kapitál* a podobně. Ti, kteří se považovali za konzervativce, se zase chovali, jako by byli přímí potomci onoho poutníka z lodi *Mayflower*, který si zavěšen na špici stožáru zaclonil rukou oči a zvolal: „Země na obzoru!“ Pro ty první jsem byl buržoustský synek, jehož třídním zázemím se pohrdalo a jehož hodnoty bylo třeba pošlapat. Pro ty druhé jsem nebyl nic než bílá spodina z Brooklynu, které se nějak záhadně podařilo infiltrovat do jejich úžasného kampusu, a to za nějakým pochybným a bezesporu nekalým cílem. Měl jsem dojem, že Princeton ovládli arogantní roboti mluvící s bostonským přízvukem.

Je však možné, že tohle všechno se odehrávalo jen v mé hlavě. Od chvíle, kdy jsem se ke konci střední školy rozhodl stát se spisovatelem, jsem si za nedocenitelné pomoci pánů Cormaka McCarthyho, Paula Austera a Dona DeLillo postupně vypěstoval chmurný a skeptický pohled na svět. Byl jsem přesvědčen, že opravdový spisovatel musí být smutný a opuštěný, pobírat tučné autorské honorá-

ře a trávit dovolenou v luxusních evropských letoviscích. Říkal jsem si, že kdyby ďábel nezničil Jóba natolik, že zůstal sedět zničený a ztrápený na hromadě hnoje, Jób by se nikdy neproslavil a lidstvo by bylo o jedno mistrovské literární dílo chudší.

Snažil jsem se netrávit na kampusu víc času, než bylo nutné, takže jsem se o víkendech většinou vracel do New Yorku. Prolézal jsem antikvariáty na Upper East Side, vymetal představení v alternativních divadlech v Chelsea a chodil do nově otevřeného klubu Knitting Factory na Houston Street na koncerty Billa Frisella, Cecila Taylora a Sonic Youth. Vysedával jsem v kavárnách na Myrtle Avenue a občas přešel přes most do Lower East Side a zašel s rodiči a mladším bratrem Eddiem, který tehdy ještě chodil na střední školu, na večeri do některé z tamějších rodinných restaurací, kde se všichni znali jménem.

Zkoušky jsem skládal bez obtíží a držel se v pohodlné zóně dvojek, abych si nezahlávil na žádný stres a přitom měl dost času na psaní. Napsal jsem desítky povídek a pustil se do románu, se kterým jsem se však nedostal přes prvních pár kapitol. Psal jsem na starém psacím stroji značky Remington, který táta našel na půdě jakéhosi domu — opravil ho a dal mi ho jako dárek, když jsem odcházel na vysokou. Poté co jsem si své texty po sobě znovu přečetl a nesčetněkrát je opravil, většinou skončily v odpadkovém koši. Pokaždé když jsem objevil nového spisovatele, podvědomě jsem ho začal napodobovat jako šimpanz, kterého fascinuje pohled na ženu v červených šatech.

Televize v té době ještě nebyla nekonečnou přehlídkou pořadů, kde jsou různí zoufalci nuceni zpívat, nechat se

urážet od vulgárních moderátorů nebo lézt do bazénu plného hadů. Americké televizní pořady ještě nepřipomínaly pustý žvást idiota s doprovodem umělého smíchu a zvuků bez významu. Můj zájem však nepřitahovaly ani pokrytecké politické debaty té doby, ubohé komediální pořady nebo béčkové filmy o uměle vyhlížejících teenage-rech. Těch pár slušných producentů a novinářů ze šedesátých a sedmdesátých let, kteří dosud řídili televizní studia, připomínalo těžkopádné dinosaury vyhlížející na obzoru meteorit, který ukončí jejich éru.

Jak jsem však brzy zjistil, Laura byla na každovečerní příděl pokleslých televizních pořadů zvyklá. Tvrdila, že jediné při jejich sledování se její mozek dostane do stavu jakési stagnace, kdy může vyhodnocovat, třídit a ukládat všechno, co v průběhu dne vstřebal. Takže během podzimu léta Páně 1987 jsem zhlédl víc televizních pořadů než předtím za celý život. Našel jsem svým způsobem masochistické potěšení v tom, že jsem vedle ní seděl zabořený do gauče a společně jsme komentovali každou talk show, zprávu z televizních novin i přihlouplý seriál. Museli jsme vypadat jako ti dva slavní dědci, kteří žvaní na balkoně v loutkovém seriálu *Muppet Show*.

O profesoru Josephu Wiederovi mi Laura neřekla hned. To, že se s ním zná, mi prozradila teprve o Halloweenu. Byl to jeden z nejvýznamnějších pedagogů na Princetonu a všichni k němu vzhlíželi jako k nějakému Prométheovi, který sestoupil mezi obyčejné smrtelníky, aby jim předal zázrak ohně. Dívali jsme se zrovna na talkshow Larryho Kinga, kam byl Wieder pozvaný jako host. Mluvil o drogové závislosti, protože den předtím zemřeli tři mladíci na předávkování v nějakém srubu poblíž města Eugene

v Oregonu. Laura mi prozradila, že jsou s profesorem „dobří přátelé“. V té době jsem už do ní musel být zamilovaný, i když jsem si to ještě neuvědomoval.

E. O. CHIROVICI

**KNÍHA
ZRCÁDEL**

Z anglického originálu *The Book of Mirrors*
vydaného nakladatelstvím Century v Londýně roku 2017

přeložila Lenka Kapsová

Redaktorka Olga Trávníčková

Obálka a grafická úprava Andrej Nechaj

Sazba písmo Brother 1816 a Tabac G3

Jaroslav Bulíček

Vydal Host — vydavatelství, s. r. o.

Radlas 5, 602 00 Brno, tel.: 545 212 747

roku 2017. První, elektronické vydání

e-mail: redakce@hostbrno.cz

www.hostbrno.cz